

Czwartek, 13 września 2018 r.

P8_TA(2018)0351

Groźba wyburzenia Khan al-Ahmar i innych beduińskich wiosek

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 września 2018 r. w sprawie groźby zniszczenia Chan el Ahmar oraz innych osad beduińskich (2018/2849(RSP))

(2019/C 433/17)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie konfliktu izraelsko-palestyńskiego,
  - uwzględniając oświadczenie wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa Federiki Mogherini z dnia 7 września 2018 r. w sprawie rozwoju sytuacji w kwestii planowanego wyburzenia Chan el Ahmar,
  - uwzględniając wytyczne UE dotyczące międzynarodowego prawa humanitarnego,
  - uwzględniając wspólne oświadczenie Francji, Niemiec, Włoch, Hiszpanii i Zjednoczonego Królestwa z dnia 10 września 2018 r. w sprawie osady Chan el Ahmar,
  - uwzględniając czwartą konwencję genewską z 1949 r., w szczególności jej art. 49, 50, 51 i 53,
  - uwzględniając półroczne sprawozdanie za okres styczeń – czerwiec 2018 r. w sprawie wyburzeń i konfiskaty struktur finansowanych przez UE na Zachodnim Brzegu, w tym we Wschodniej Jerozolimie, opublikowane przez Europejską Służbę Działań Zewnętrznych (ESDZ) w dniu 24 sierpnia 2018 r.,
  - uwzględniając art. 123 ust. 2 i 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że w dniu 5 września 2018 r. Sąd Najwyższy Izraela odrzucił petycję mieszkańców Chan el Ahmar, mając na uwadze, że Sąd Najwyższy orzekł, iż właściwe organy mają prawo wykonać plan przesiedlenia mieszkańców osady do zachodniego Jahalinu; mając na uwadze, że Sąd Najwyższy zezwolił władzom izraelskim na przystąpienie do wyburzenia osady Chan el Ahmar;
- B. mając na uwadze, że Chan el Ahmar jest jedną z 46 osad społeczności Beduinów, którym według ONZ rzeczywiście grozi przymusowe przesiedlenie do środkowego Zachodniego Brzegu; mając na uwadze, że społeczność ta składa się z 32 rodzin liczących łącznie 173 osoby, w tym 92 dzieci; mając na uwadze, że armia izraelska wydała nakaz wyburzenia wszystkich obiektów w tej osadzie;
- C. mając na uwadze, że w 2010 r. Sąd Najwyższy Izraela orzekł, iż ogół zabudowań Chan el Ahmar powstał nielegalnie, z naruszeniem przepisów dotyczących zagospodarowania przestrzennego i stref zabudowy, w związku z czym musi zostać wyburzony; mając na uwadze, że Sąd Najwyższy podkreślił również, iż władze izraelskie muszą znaleźć odpowiednią inną lokalizację dla szkoły oraz dla mieszkańców osady; mając na uwadze, że Izrael wydał pisemne oświadczenie, w którym zapewnia rodzinom, które przeniosą się do zachodniego Jahalinu (Abu Dis), możliwość zbudowania drugiej osady przesiedleńczej na wschód od Jerycha; mając na uwadze, że społeczność Chan el Ahmar sprzeciwia się przesiedleniu;
- D. mając na uwadze, że na mocy IV konwencji genewskiej przymusowe przesiedlenie mieszkańców okupowanego terenu jest zakazane, o ile nie wymaga tego bezpieczeństwo ludności lub nadrzędny interes wojskowy, i stanowi poważne naruszenie międzynarodowego prawa humanitarnego;
- E. mając na uwadze, że władze izraelskie narzuciły wyjątkowo restrykcyjne przepisy budowlane na palestyńskich mieszkańców strefy C na Zachodnim Brzegu; mając na uwadze, że wspomniane przepisy niemal uniemożliwiają Palestyńczykom jakąkolwiek legalną działalność budowlaną i są stosowane jako narzędzie służące do eksmitowania Palestyńczyków i rozbudowy osadnictwa; mając na uwadze, że w myśl prawa międzynarodowego izraelskie osiedla są niezgodne z prawem i stanowią jedną z głównych przeszkód dla działań pokojowych; mając na uwadze, że w świetle prawa międzynarodowego każda osoba trzecia, w tym państwa członkowskie UE, ma obowiązek nieuznawania osiedli na okupowanym terenie oraz nieudzielania im pomocy lub wsparcia, a także obowiązek wyrażania faktycznego sprzeciwu wobec nich;

Czwartek, 13 września 2018 r.

- F. mając na uwadze, że Chan el Ahmar znajduje się na terenie korytarza E1 na okupowanym Zachodnim Brzegu; mając na uwadze, że zachowanie obecnego stanu rzeczy na tym obszarze ma podstawowe znaczenie dla możliwości wypracowania rozwiązania dwupaństwowego oraz stworzenia w przyszłości zdolnego do samostanowienia państwa palestyńskiego sąsiadującego z Izraelem; mając na uwadze, że Parlament przy wielu okazjach wyrażał sprzeciw wobec wszelkich działań, które zagrażają wykonalności rozwiązania dwupaństwowego i wezwał obie strony, by za pośrednictwem prowadzonej polityki i podejmowanych działań wykazały rzeczywiste zaangażowanie na rzecz wypracowania takiego rozwiązania w celu odbudowania zaufania;
- G. mając na uwadze, że 10 państw członkowskich wspiera programy humanitarne w Chan el Ahmar, w tym program budowy szkoły podstawowej, oraz że ok. 3 15 000 EUR unijnej pomocy humanitarnej jest obecnie zagrożone;
- H. mając na uwadze, że według biura przedstawiciela UE w Palestynie niszczenie i konfiskata własności palestyńskiej na okupowanym Zachodnim Brzegu, w tym we Wschodniej Jerozolimie, nie ustało w pierwszej połowie 2018 r. mając na uwadze, że wyburzenie Chan el Ahmar stwarza ryzyko ustanowienia negatywnego precedensu dla kilkudziesięciu innych społeczności beduińskich na Zachodnim Brzegu;
1. dołącza do apelu skierowanego przez wysoką przedstawiciel, Francję, Niemcy, Włochy, Hiszpanię i Zjednoczone Królestwo do rządu izraelskiego, aby zarzucić realizację planu przesiedlenia, który doprowadziłby do wyburzenia Chan el Ahmar i przymusowego przeniesienia ludności w inne miejsce; uważa, że szczególnie istotne jest, aby UE nadal zajmowała w tej sprawie spójne stanowisko;
  2. ostrzega władze izraelskie, że wyburzenie Chan el Ahmar oraz przymusowe przesiedlanie mieszkańców osady stanowiłyby poważne naruszenie międzynarodowego prawa humanitarnego;
  3. wyraża zaniepokojenie wpływem, jaki wyburzenie Chan el Ahmar wywrze na wykonalność rozwiązania dwupaństwowego, które zostanie dodatkowo zagrożone, i podważa szanse na pokój; podkreśla, że ochrona i możliwość zrealizowania rozwiązania dwupaństwowego musi być głównym priorytetem polityki i działań Unii Europejskiej w odniesieniu do konfliktu izraelsko-palestyńskiego oraz procesu pokojowego na Bliskim Wschodzie;
  4. podkreśla, że – w sytuacji gdyby wyburzenie Chan el Ahmar i eksmisja jej mieszkańców doszły do skutku – odpowiedź UE musi być współmierna do wagi tego wydarzenia i spójna z długotrwałym wsparciem Unii dla mieszkańców Chan el Ahmar; wzywa wiceprzewodniczącą Komisji / wysoką przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, aby zintensyfikowała unijny dialog z władzami Izraela w sprawie pełnego przestrzegania praw ludności palestyńskiej w strefie C oraz aby zażądała od Izraela odszkodowania za zniszczenie infrastruktury sfinansowanej przez UE;
  5. wzywa rząd izraelski, by niezwłocznie położył kres polityce polegającej na groźeniu zniszczeniem i eksmisją społeczności beduińskich zamieszkujących pustynię Negew oraz strefę C na okupowanym Zachodnim Brzegu; podkreśla, że wyburzenie budynków mieszkalnych, szkół i innych ważnych obiektów infrastruktury na okupowanych terytoriach palestyńskich jest nielegalne na mocy międzynarodowego prawa humanitarnego;
  6. przypomina, że zgodnie z IV konwencją genewską Izrael ponosi pełną odpowiedzialność za świadczenie niezbędnych usług, w tym szkolnictwa, opieki zdrowotnej i opieki społecznej osobom zamieszkującym terytoria okupowane;
  7. jest głęboko przekonany, że jedynym trwałym rozwiązaniem konfliktu na Bliskim Wschodzie jest istnienie dwóch demokratycznych państw: Izraela i Palestyny, pokojowo współistniejących wewnątrz bezpiecznych i uznanych granic, na podstawie granic z 1967 r. i z Jerozolimą jako stolicą obu państw; potępia wszelkie jednostronne decyzje lub działania, które mogłyby podważyć perspektywę realizacji takiego rozwiązania;
  8. wzywa władze Izraela do natychmiastowego wstrzymania polityki osadnictwa i cofnięcia jej skutków; apeluje do UE o niezłomność w tej kwestii;
  9. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, specjalnemu przedstawicielowi UE ds. procesu pokojowego na Bliskim Wschodzie, rządowi i parlamentom państw członkowskich, Sekretarzowi Generalnemu ONZ, specjalnemu koordynatorowi ONZ ds. procesu pokojowego na Bliskim Wschodzie, Knesetowi i rządowi Izraela, prezydentowi Palestyńskiej Władzy Narodowej i Palestyńskiej Radzie Legislacyjnej.